

Arrest

nr. 260 790 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2021 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juli 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 oktober 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 maart 2021.

1.3. Op 27 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 april 2021 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Egyptisch staatsburger. U bent op 22 september 1984 geboren in het dorp Al Eyoum in de provincie Al-Buhayrah. U bent afkomstig uit een landbouwersfamilie. In 2012 overleed uw vader na ziekte. Sindsdien woonde u met uw moeder, uw twee broers en uw zus in uw ouderlijk huis in Al Eyoum.

Op 19, 20 of 21 april 2015 waren jullie bezig met de renovatie van de stal achter jullie huis, toen jullie burens van de machtige a.(...)-Z(...)-familie, van wie vele leden voor de politie werkten, kwamen vragen wat jullie aan het doen waren. Ze dachten dat jullie op zoek waren naar archeologische schatten. Het gesprek onttaarde in een ruzie, waarbij M.(...) A.(...), een zoon van de a.(...)-Z(...)-familie uw broer wilde slaan. Uw moeder kwam tussen. Daarop werkte M.(...) A.(...) uw moeder tegen de grond. Uw oudste broer sloeg de jongen met een steen, waarna M.(...) A.(...) overleed. Iedereen van uw familie vluchtte onmiddellijk, gezien de rest van de a.(...)-Z(...)-familie op jullie af kwam gelopen. Uit woede schoten ze jullie koe neer en staken ze jullie stal in brand.

U verbleef drie of vier maanden op het platteland van Ismailia en later drie of vier maanden in de buurt van Hammam. Tot slot verbleef u nog tien dagen in Alexandrië. U werkte in die periode in de landbouw tot u genoeg geld had verzameld om Egypte te verlaten.

U vertrok in het voorjaar van 2016 illegaal per boot naar Griekenland. Daar diende u in maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in. U hebt echter geen antwoord gekregen op dit verzoek. In Griekenland leerde u ook uw huidige partner, K.(...) V.(...) (O.V. X; CGVS X) kennen. Jullie kregen echter problemen met haar ex-man, die jullie aanviel. Daarop reisde K.(...) naar Bulgarije en u naar België. U kwam in België aan op 1 juli 2019. Later vervoegde K.(...) u hier. Jullie boden zich op 27 januari 2019 aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op 29 januari 2020 werden jullie verzoeken om internationale bescherming geregistreerd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte en een kopie van uw identiteitskaart.

Bij terugkeer naar Egypte vreest u gedood te worden door de a.(...)-Z(...)-familie. Ze zouden de dood van hun zoon willen wreken.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw verblijfplaatsen. Zo stelde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming dat u uw hele leven in het dorp Al Eyoum woonde, behalve de laatste tien dagen voor uw vertrek uit Egypte. Die laatste tien dagen zou u in Alexandrië hebben doorgebracht, waarna u op 7 mei 2015 uw geboorteland verliet (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 10). Op het CGVS legt u echter heel andere verklaringen af. Zo verklaart u dat uw problemen eind april 2015 plaatsvonden (CGVS, p. 9). Daarna zou u drie of vier maanden op het platteland van Ismailia verbleven hebben, waarna u nog drie of vier maanden in Alexandrië verbleef (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met het

gegeven dat u uw verblijf in Ismaïlia niet vermeld hebt bij de DVZ, zegt u dat u er niet op dezelfde manier bevestigd werd. Er zou u gevraagd zijn naar uw reisweg en u zou er gezegd hebben dat u Egypte vanuit Alexandrië verlaten had (CGVS, p. 8). Dat antwoord klaart echter niet uit waarom er bij de DVZ letterlijk genoteerd staat dat u van uw geboorte tot de laatste tien dagen voor uw vertrek in Al Eyoum woonde (verklaring DVZ, punt 10). Bovendien zei u toen nog dat jullie allemaal naar Alexandrië vluchtten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook verklaarde u bij de DVZ dat u tien dagen in Alexandrië verbleef, terwijl u nu zegt dat u er drie of vier maanden verbleef (CGVS, p. 8). Daarop gewezen, stelt u dat u drie of vier maanden in Hammam in de buurt van Alexandrië verbleef, waarna u nog tien dagen in Alexandrië zelf verbleef (CGVS, p. 8). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet op afdoende wijze uit, temeer u omdat bij de DVZ evenmin repte over een verblijf in Hammam (verklaring DVZ, punt 10). Deze tegenstrijdigheden over uw verblijfplaatsen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Nog legt u over uw vertrekdatum geen eensluidende verklaringen af. Gevraagd wanneer precies u uit Egypte bent vertrokken, zegt u dat het in februari of maart 2017 moet zijn geweest, maar dat u niet zeker bent. U voegt toe dat u acht of negen maanden in Hammam en Ismaïlia verbleven hebt (CGVS, p. 9). Indien uw problemen eind april 2015 plaatsvonden en u acht of negen maanden elders zou hebben verbleven, moet u dus in het voorjaar van 2016 en niet in het voorjaar van 2017 vertrokken zijn. Daarop gewezen, beaamt u dat dat kan (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaring van de bij DVZ toen u stelde op 7 mei 2015 al uit Egypte te zijn vertrokken (verklaring DVZ, punt 10, punt 32), ontkent u dat. U spreekt van een misverstand of een foute vertaling, en herhaalt dat u na uw problemen van april 2015 nog 9 maanden elders verbleef en dan vertrok (CGVS, p. 9). Het simpelweg herhalen van één van de versies van uw verklaringen volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Ook uw verwijzing naar een misverstand of vertaalfout volstaat niet om deze tegenstrijdigheid uit te klaren, te meer gezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat uw onderhoud bij de DVZ goed verlopen was. U dacht dat alles correct en volledig genoteerd werd (CGVS, p. 4). Deze tegenstrijdigheid tast uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft nog tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw vluchtmotieven de geloofwaardigheid ervan aantasten.

U verklaart dat u en uw familie in april 2015 werkzaamheden uitvoerden aan de stal. De burens van de a.(...)-Z.(...)familie kwamen informeren wat jullie deden. Ze dachten dat jullie misschien op zoek waren naar archeologische schatten. Dit gesprek liep uit op een ruzie waarbij M.(...) A.(...) uw broer wilde slaan, uw moeder tussenbeide kwam, en uw broer M.(...) A.(...) op het hoofd sloeg met een steen (CGVS, p. 10, p. 11-12). U klaart echter niet uit hoe dit gesprek ontaardde in een ruzie waarbij geweld gebruikt werd. Gevraagd wat er precies gebeurde, somt u opnieuw de gebeurtenissen in deze volgorde op, zonder enige duiding over het verloop van het gesprek (CGVS, p. 12). Opnieuw gevraagd hoe de vraag van de burens uitliep op een ruzie, zegt u dat jullie ook al eerder problemen kenden met de familie a.(...)-Z.(...). Daarna herhaalt u opnieuw wat er gebeurde (CGVS, p. 11). Ook nu verduidelijkt u geenszins hoe de ruzie binnen de vijf minuten (CGVS, p. 12) ontaardde in een situatie waarbij iemand doodgeslagen werd. Dat u geen details kan geven over de ruzie die aan de basis ligt van uw vluchtmotieven, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover in grote mate aan.

U verklaart dat u vluchtte nadat M.(...) A.(...) neerviel (CGVS, p. 11). U zegt nog dat u niet weet of M.(...) A.(...) ter plekke stierf, onderweg naar het ziekenhuis of in het ziekenhuis (CGVS, p. 12). Dat druist echter in tegen uw vroegere verklaringen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ stelde u immers dat het slachtoffer onderweg naar het ziekenhuis overleed (vragenlijst CGVS, vraag 5). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u het zelf niet gezien hebt. U zegt nog dat u het van uw moeder heeft vernomen en dat u niet weet of hij met hun auto dan wel met een ziekenwagen vervoerd werd (CGVS, p. 12). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt zo nog verder in het gedrang.

Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat de leden van de familie a.(...)-Z.(...) jullie vrouwen sloegen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS spreekt u daar niet over wanneer u gevraagd wordt uw problemen uiteen te zetten (CGVS, p. 10). Ernaar gevraagd, ontkent u dit. U zegt dat er aan uw moeder werd getrokken en dat ze op de grond werd gelegd, en dat de enige andere vrouw in huis, uw zus, niet geslagen werd (CGVS, p. 13). Dat ook uw verklaringen hierover niet overeenstemmen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart nog dat in uw streek de wet van 'oog om oog' geldt (CGVS, p. 13), waarmee u wil zeggen dat de moord gewroken moet worden volgens de familie a.(...)-Z(...). Op geen enkel moment klaart u echter uit hoe het komt dat uw ooms en neven wel in Al Eyoum kunnen wonen (CGVS, p. 7), waar de familie a.(...)-Z(...) nog steeds woont (CGVS, p. 13). Gevraagd of uw ooms of neven problemen hebben gekend, zegt u dat het niet zo is. Ieder draagt immers zijn eigen verantwoordelijkheid. U voegt toe dat de persoon die het probleem veroorzaakt, verantwoordelijk is (CGVS, p. 7), wat niet strookt met uw latere verklaringen. U stelt immers ook dat, indien de dader niet gevonden wordt, dan de broer gevisieerd wordt. U zegt simpelweg dat de ooms niet gevisieerd worden en de broer wel, bij gebrek aan de dader (CGVS, p. 12). U klaart niet uit waarom. Uw verklaringen hier komen al bij al weinig aannemelijk over, wat de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling zet.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u na uw vertrek uit uw dorp nog bijna een jaar in Egypte bleef (CGVS, p. 9). U verklaart wel dat u op het platteland bleef en niet op openbare plaatsen kwam (CGVS, p. 8), maar uit uw verklaringen blijkt dat u werkte en later in een stad als Alexandrië verbleef (CGVS, p. 8, p. 9). U leefde dus niet ondergedoken. Mochten de leden van de familie a.(...)-Z(...) u werkelijk zoeken en viseren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u problemen zou hebben ondervonden in de maanden voor uw vertrek. U kende echter noch in Ismailia noch in Hammam problemen (CGVS, p. 8). De geloofwaardigheid van uw relaas wordt zo nog verder teniet gedaan.

Bovendien stelt u dat uw broer wel gezocht wordt door de overheid in Egypte (CGVS, p. 8). Er zou een rechtszaak tegen hem lopen (CGVS, p. 13). Toch legt u geen enkel document hierover neer. Redelijkerwijze kan wel verwacht worden dat u over dergelijke zaak documenten zou kunnen voorleggen. Dat u dat niet doet, draagt eens te meer bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Bovendien zijn er nog andere elementen die erop wijzen dat u geen nood hebt aan internationale bescherming. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in het voorjaar van 2016 uit Egypte vertrok. Na ongeveer zeven dagen kwam in Griekenland aan (CGVS, p. 9). Toch diende u pas een jaar later, op 22 maart 2014 een verzoek om internationale bescherming in in Griekenland, wat niet op een nood aan internationale bescherming wijst. Gevraagd waarom u zolang wachtte met het indienen van uw Grieks verzoek, verklaart u dat er een lange wachtrij was en dat u werkte in dat jaar (CGVS, p. 10). Opnieuw gevraagd waarom u zo lang wachtte met het indienen van uw Grieks verzoek, verklaart u dat u werkte en dat u geld nodig had (CGVS, p. 10), wat geen afdoende verklaring is voor het laattijdig indienen van uw verzoek. Redelijkerwijze mag immers verwacht worden dat u onverwijld een verzoek om internationale bescherming indient bij aankomst in een ander land.

U verklaart nog dat u het resultaat van uw Grieks verzoek niet afwachtte (CGVS, p. 4). Ondanks het feit dat u gezegd werd na veertig dagen terug te komen, ging u niet terug en informeerde u niet naar het resultaat (CGVS, p. 10). U verklaart zelf dat u van meet af aan van plan was om ergens anders naartoe te gaan (CGVS, p. 10). U verklaart nog dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk of Italië omdat u uw zinnen op België had gezet (CGVS, p. 10). Geen van deze elementen wijst op een nood aan internationale bescherming.

Bovendien diende u ook in België uw verzoek laattijdig in. U kwam immers al in juli 2019 aan in België en diende pas een half jaar later, eind januari 2020, uw verzoek om internationale bescherming in (inschrijvingsformulier), nadat uw partner K(...) zich bij u gevoegd had (CGVS, p. 5). Ook hieruit blijkt geenszins een nood aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf)
blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Egypte. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve moet opgemerkt dat ook uit uw verklaringen over de problemen met de ex-man van uw partner geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Deze problemen deden zich voor in Griekenland (CGVS, p. 5). Uw nood aan internationale bescherming moet evenwel beoordeeld worden ten opzichte van uw land van nationaliteit, Egypte (CGVS, p. 5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat jullie conflict met deze persoon voor u problemen met zich mee zou brengen in geval van een terugkeer naar Egypte (CGVS, p. 14).

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De kopieën van uw identiteitskaart en van uw geboorteakte ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit. Deze staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) Verwerende partij verwijt verzoekende partij eerstens vermeende tegenstellingen tussen haar verklaringen op de DVZ en hetgeen zij uiteen zette tijdens haar gehoor op het CGVS (…)

Verzoekende partij kreeg op de DVZ amper de kans om haar relaas te doen. Zij werd telkens onderbroken en aangemaand alles kort en bondig te vertellen en er werd haar toen verzekerd dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid uiteen te zetten.

Verzoekende partij gaf tijdens het gehoor tevens aan dat men haar op de DVZ verkeerd moet begrepen hebben en volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS

Het feit dat zij geen bijkomende documenten kan voorleggen is niet voldoende om haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Immers, verzoekende partij heeft tijdens haar twee gehoren uitgebreid verteld over haar problemen en haar vrees bij terugkeer naar Egypte. (…)

Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij niet! Wat had zij nog meer moeten duiden?! Wanneer haar gehoor erop wordt nagelezen, blijkt al snel dat zij weldegelijk alles gedetailleerd en chronologisch heeft uiteengezet: p. 10-11 CGVS (…)

Indien verwerende partij nog meer en specifieke informatie verwachtte dan had zij verzoekende partij gerichtere vragen moeten stellen. Verzoekende partij heeft immers op al de gestelde vragen moeiteloos geantwoord. De kritiek van verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd. (…)

Verzoekende partij heeft inderdaad verklaard dat zij de dichte directe familie viseren, dus de broer(s) en niet zozeer de neven en ooms. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vreemd aan is.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens nog een jaar in Egypte te hebben verbleven na het incident (…)

Verzoekende partij heeft dat jaar ondergedoken geleefd, kwam amper buiten en leefde als een gevangene in afwachting dat zij haar vlucht kon regelen. Immers, het is niet zo evident om van de ene op de andere dag te vluchten uit Egypte.

Verwerende partij is bijzonder onredelijk te werk gegaan en heeft verzoekende partij ten onrechte internationale bescherming geweigerd.

Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij laattijdig asiel te hebben aangevraagd, respectievelijk in Griekenland en in België:

Anders dan verwerende partij beweert, vroeg verzoekende partij niet in 2014 maar wel in 2017 asiel aan in Griekenland. Een asielaanvraag in Griekenland indienen was ook niet zo evident. Er waren enorm lange wachttijden.

In België vroeg zij pas na een half jaar asiel aan omdat zij en haar partner hier initieel beroep konden doen op een Marokkaanse dame die haar en haar echtgenote opving. Zij voelden zich dan ook veilig en hebben het indienen van een asielaanvraag uitgesteld.

Wat er ook van zij, het feit dat ze niet onmiddellijk asiel zou hebben aangevraagd betekent niet dat haar problemen en haar vrees niet gegrond zouden zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas en de vrees van verzoekende partij. Verwerende partij heeft nagelaten belangrijke aspecten in het dossier van verzoekende partij te onderzoeken en hecht te onrechte geen geloof aan haar vrees. (...)

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid wordt aangetast doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen en zijn vertrekdatum, (ii) hij niet uitklaart hoe een gesprek met de burens ontvaardde in een ruzie waarbij geweld gebruikt werd en hij geenszins verduidelijkt hoe de ruzie binnen de vijf minuten ontvaardde in een situatie waarbij iemand doodgeslagen werd, (iii) hij geen eensluidende verklaringen aflegt over het feit of M.A. ter plekke stierf, onderweg naar het ziekenhuis of in het ziekenhuis, (iv) hij zich ook tegensprekt over het feit of de vrouwen al dan niet geslagen werden, (v) hij nog verklaart dat in zijn streek de wet van 'oog om oog' geldt doch hij op geen enkel moment uitklaart hoe het komt dat zijn ooms en neven wel in Al Eyoun kunnen wonen en er geen problemen hebben gekend, (vi) de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder teniet wordt gedaan doordat hij na zijn vertrek uit zijn dorp nog bijna een jaar in Egypte bleef en hij noch in Ismaïlla noch in Hammam problemen kende, (vii) hij stelt dat zijn broer wordt gezocht wordt door de overheid in Egypte en dat er een rechtszaak tegen hem zou lopen, doch hij hierover geen enkel document neerlegt, wat eens te meer bijdraagt aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van zijn relaas, (viii) hij pas een jaar na aankomst in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende, hij het resultaat van zijn Grieks verzoek niet afwachtte, hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk of Italië en hij ook in België zijn verzoek laattijdig indiende, wat niet op een nood aan internationale bescherming wijst, (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Egypte en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (x) de problemen met de ex-man van zijn partner zich voordeden in Griekenland, zijn nood aan internationale bescherming evenwel moet beoordeeld worden ten opzichte van Egypte en nergens uit zijn verklaringen blijkt dat het conflict met deze persoon voor hem problemen met zich mee zou brengen in geval van een terugkeer naar Egypte en (xi) de kopieën van zijn identiteitskaart en van zijn geboorteakte slechts zijn verklaringen over zijn identiteit en nationaliteit ondersteunen, die niet ter discussie staan.

2.2.2. De materiële motiveringplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 april 2021 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gepronnde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen onvoldoende overtuigend, coherent en aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Immers, in zoverre verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen poogt te verklaren, stellende dat hij op de Dienst

Vreemdelingenzaken amper de kans kreeg om zijn relaas te doen, dat hij telkens werd onderbroken en werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen, slaagt hij er geenszins in de Raad te overtuigen. Niet alleen blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk voldoende de kans kreeg om zijn relaas uit de doeken te doen, bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal allerminst als verduidelijkingen of aanvullingen kunnen worden beschouwd zoals verzoeker ten onrechte lijkt te suggereren in het verzoekschrift, en dat zijn op een aantal punten compleet verschillende verklaringen dan ook bezwaarlijk kunnen worden verklaard door de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij dacht dat alles correct en volledig genoteerd werd. Verzoeker had hierbij geen opmerkingen bij de inhoud van de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken of de wijze waarop het gesprek is verlopen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoeker kan aldus evenmin ernstig blijven volharden dat men hem “*op de DVZ verkeerd moet begrepen hebben*”.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en omissies, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag het geheel van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te ontkrachten of uit te klaren, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitgebreid de kans heeft gekregen om een vrij asielaas uit de doeken te doen, dat hij ook specifiek werd bevraagd over de aanleiding van de ruzie en dat hem hierbij onder meer uitdrukkelijk werd gevraagd “*ze komen vragen, zijn jullie aan het graven naar archeologische vondsten? Hoe ontstaat dan uit zo'n onschuldige vraag die ruzie?*” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Verzoeker gaf echter op geen enkel ogenblik details over de ruzie die aan de basis zou liggen van zijn vluchtmotieven doch beperkte zich telkenmale tot een opsomming van de gebeurtenissen zonder enige concrete duiding over het verloop van het gesprek. De Raad benadrukt te dezen dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige feiten en relevante elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat verzoeker zijn asielaas had kunnen vervolledigd worden.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet alleen niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken, doch getuigt ook zijn houding na zijn vlucht uit zijn land van herkomst – hij diende pas een jaar na aankomst in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in, hij wachtte het resultaat van zijn Grieks verzoek niet af, hij diende geen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk of Italië in en hij diende ook in België zijn verzoek pas een half jaar na zijn aankomst in – allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De uitleg dat het niet evident was om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat er enorm lange wachttijden waren, kan verzoekers gedrag bezwaarlijk vergoelijken, laat staan verklaren waarom hij

uiteindelijk ook heeft nagelaten om zijn asielpcedure in Griekenland te doorlopen. De Raad benadrukt dat van een persoon die daadwerkelijk vlucht omwille van een vrees van vervolging redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij poogt om zo snel als mogelijk internationale bescherming te verkrijgen. Dat verzoeker er uitdrukkelijk voor koos om zijn asielpcedure in Griekenland niet verder te zetten, alsook om in Frankrijk en Italië geen verzoek om internationale bescherming in te dienen, hij aldus lijkt te 'kiezen' waar hij om internationale bescherming vraagt en hij bovendien pas een half jaar na aankomst in België een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, stemt dan ook allerminst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten doch toont integendeel aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt bijgevolg finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker in België initieel beroep kon doen op een Marokkaanse dame die hem en zijn partner opving, dat hij zich dan ook veilig voelde en daarom het indienen van een verzoek om internationale bescherming heeft uitgesteld, kan deze appreciatie niet ombuigen. Een "voorlopig" gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker kon bovendien niet uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Verzoekers laattijdige verzoek in België vormt, het voorgaande mede indachtig, aldus wel degelijk een sterke contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De door verzoeker neergelegde kopieën van zijn geboorteakte en identiteitskaart zijn indicatief voor zijn identiteit en herkomst, gegevens welke niet worden betwist, doch zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.5.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 11 december 2019, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die

verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sinaï gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinaï eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinaï zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinaï in Sinaï maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep, zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Verzoeker betwist deze analyse niet en brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS